

Πράκτορες Θανάτου (Κώστας Τσιρόπουλος)

Categories : [ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ](#)

Date : 11 Δεκεμβρίου, 2009

Η οικονομική κρίση, που ξέσπασε και συνταράζει την οικουμένη ολόκληρη σήμερα, απογυμνώνει τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας από εκείνες τις πενιχρές - αλλά λυσσαλέα διαφημιζόμενες - βεβαιότητες που καλλιεργούν συστηματικά τα τελευταία χρόνια οι πολύμορφοι πράκτορες του πνευματικού μηδενισμού.

Επιδιώκοντας να σκοτώσουν τον Θεό - την θρησκεία, την Πατρίδα, τους θεσμούς που επί αιώνες οι άνθρωποι εχάλκουργησαν με κόπο κι επιμονή για να αποκτήσουν στήριγμα στην εύθραυστη εγκοσμιότητά τους, - όχι πλέον άνθρωποι απλοί αλλά πανεπιστημιακοί οιηματίες και στοχαστές επίπεδοι, λυσσαλέοι υπηρέτες του πνευματικού μηδενισμού, άπλωσαν σε όλο τον κόσμο μίαν επίπεδη, γοητευτική εγκοσμιότητα - μοναδικό αντιστύλι στην βεβαιότητα του θανάτου ως τέλους της περιπέτειας του Ανθρώπου - ως όντος που τα άνω θωρεί.

Πολλές κατοικίες, πολλά μέσα μετακίνησης, πολλές διασκεδάσεις, - συχνά υπό το προσωπίδιο ενός δυσοίωνου «πολιτισμού», - πολλές απολαύσεις του σαρκικού ανθρώπου ώστε να καταπνιγεί τελείως, να εξοντωθεί ο όρθιος, ο ευθύς, ο άγρυπνος εσωτερικά άνθρωπος. Να πιστέψει, και να δεχθεί πως πεθαίνοντας, πεθαίνει τελειωτικά, πεθαίνει πλήρως, δεν υπάρχει τίποτε πίσω από το σκοτεινό, συχνά ζοφερό, παραπέτασμα του θανάτου. Επομένως, ας χαρούν, όσοι μπορούν, όπως μπορούν οι θνητοί την εγκοσμιότητά τους κι ας καταπνίξουν εντός τους οποιοδήποτε πνευματικό σκίρτημα, κάθε μεταφυσικό διερώτημα, οποιαδήποτε νοσταλγική έφεση προς μία πραγματικότητα, υπέρτερη ετούτης που απλώνει μαυλιστικά εμπρός τους η καταναλωτική κοινωνία.

Έτσι, ολόκληρη η ανθρωπότητα, υποχείρια και του μεγάλου κεφαλαίου - λυσσαλέου εχθρού του Θεού και του πνεύματος - και των ηγετών του σημερινού κόσμου, πολιτικών και δημοσιογράφων, ζει και λειτουργεί για να καταναλώνει, - δεν καταναλώνει για να ζει - έχοντας αποδεχθεί τον θάνατο ως φορέα του μηδενός, έχοντας επομένως ποδοπατήσει τον Θεό και τον πνευματικό πολιτισμό που ανορθώνει τον άνθρωπο.

Πού να στραφεί, όμως, αυτός ο απογυμνωμένος άνθρωπος, ο άνθρωπος ο παγιδευμένος από την ματαιότητα του χρόνου, τώρα που ξέσπασε, ζοφερή, η οικονομική κρίση, αυτή η υστερία που τον απογυμνώνει από την βεβαιότητα της εγκοσμιότητάς του, που τον παρωθεί, όχι πλέον να απολαμβάνει αλλά να αναρωτιέται; Και τί θα του ειπούν σήμερα όσοι ευφύεστατοι πανεπιστημιακοί,

διανοούμενοι, πολιτικοί, δημοσιογράφοι τον προέτρεπαν επίμονα να χαρεί την ζωή αυτή ως μοναδική που του δόθηκε, λακτίζοντας τον «πειρασμό» του Θεού και αποψιλώνοντας την ουσία του πνευματικού πολιτισμού, υποβιβάζοντάς τον σε διασκέδαση;

Η οικονομική αυτή κρίση δημιουργεί συγκλονιστικά ρήγματα στην συνείδηση του ανθρώπου των καιρών μας διότι ξεγυμνώνει την καταναλωτική κοινωνία από την λικνιστική γοητεία του μηδενός και τον παρωθεί να επανέλθει στα μεγάλα, διαχρονικά διερωτήματα - και να ψάψει ίσως την ιερή ελπίδα μιας ζωής μετά την ζωή αυτή, ενός κόσμου πέρα από τον κόσμο της κατανάλωσης, μιας πραγματικότητας που κι όταν θαμπόφεγγε, την προπηλάκιζε υπό τις ευφυείς ιαχές των «μορφωμένων», των «φημισμένων», των «σπουδαίων» της αρρωστημένης πλέον αυτής κοινωνίας. Διότι όταν μία ανθρώπινη κοινωνία τρέφεται μόνο με χρήμα, με τις εγκόσμιες τροφές που αυτό τις προσφέρει, αρρωσταίνει βαριά και προγεύεται τον αφανισμό της.

Και τώρα, τί θα δώσει ο άνθρωπος των καιρών μας ως αντάλλαγμα της ψυχής του; Πώς, μεθυσμένος από την τρυφή εγκοσμιότητά του, να λησμονήσει τον θάνατο που καιροφυλακτεί εκ γενετής στην θύρα του κόσμου, και να ξαναθυμηθεί πως υπάρχει ο Θεός και πως μέσα στο σαρκίο του που κινδυνεύει, αγρυπνεί μια ψυχή;

(Περιοδικό «ΕΥΘΥΝΗ»)

(Πηγή ηλ. κειμένου: www.agiazoni.gr)